

Nat pak

*Belevissen van een
beginnende vogelaar*

Vogels brengen me veel. Ik kom vaker buiten, ken mijn eigen biotoop steeds beter en ik heb een hele kolonie leuke vogelaars ontmoet. Dan mag je af en toe best iets terugdoen. Toen ik met Teun van Dijk door de Bretten liep en hij vertelde dat de IJsvogelwanden aan een onderhoudsbeurt toe waren, sprong ik in de actie-stand. Met een mailtje naar beheerder Landschap Noord-Holland zette ik iets in werking waardoor ik een halfjaar later tot ver boven mijn middel in een bruine stinksloot stond. Alles voor de IJsvogel!

IJsvogels broeden in steile oeverwanden. En die hebben we hier niet zoveel. Daarom zijn er op verschillende plekken IJsvogelwanden gemaakt. Hier en daar vind je ook min of meer natuurlijke nestplaatsen, bijvoorbeeld in park Frankendael. Ook daar wordt de oever 'kaal' en steil gehouden, zodat de IJsvogel dit als geschikte broedplek ziet. Soms kiest een IJsvogel voor een vogelflat: de Oeverzwaluwwand. Tussen alle vaalbruine broedvogels kun je dan zomaar een felblauwe buurvrouw treffen.

Het is eind oktober als ik me aansluit bij de maandelijkse onderhoudsdag van de Bretten om te helpen met het vrijmaken van IJsvogelwanden. Eerder kan het ook niet. IJsvogels kunnen tot in de vroege herfst broeden en soms wel vier legsels grootbrengen. Hoognodig, want een week vorst maakt veel slachtoffers. We gaan twee nestplaatsen aanpakken. Een is een natuurlijke holte in een steil stukje oeverwand. De ander is aangelegd door de IJsvogelwerkgroep die ieder jaar de Amsterdamse nesten

monitort en broedgevallen noteert. Mooi werk!

De vrijwillige coördinator van Landschap Noord-Holland arriveert met een bakfiets vol koffie, thee en gereedschap en zet ons groepje aan het werk. Er is flink wat snoeiwerk langs het fietspad en een wat ouder echtpaar gaat de begroeiing van de voetpontjes te lijf. Ik hijs me in het waadpak, een soort kaplaars tot borsthoogte. Samen met een andere vrijwilliger ga ik te water.

Eerst is het koud. Het slootwater drukt het rubber tegen mijn lijf. Ik zak weg in de zachte bodem, maar onder de laag blubber is het hard. Gelukkig. We gaan het riet weghalen dat de aanvliegroute naar het nest blokkeert. Al snoeiend baan ik me een weg door het water. Daar krijg je het vanzelf weer warm van. Het is tof, zo tussen het riet. Het doet tropisch aan, je zou hier zo een Vietnamfilm kunnen opnemen. Mijn armen en hoofd zijn inmiddels doorweekt. Ik zaag takken weg die voor de nestopening hangen. En we maken de wand rond de nestingang wortelvrij. Zo kunnen kleine roofdieren het nest niet bereiken.

Boven me hoor ik ineens een lange piep. Het zal toch niet? Nee, het is de hoge alarmroep van een Koolmees. Er vliegt vast een Sperwer over. Of een Havik, die zit hier ook. Een dag later word ik wel beloond. In de Amsterdamse Waterleidingduinen flitst er een blauworanje vogel langs die even later op een overhangende boomwortel neerstrijkt. Dan duikt-ie het water in. Ik ken het gevoel!

Groening